

Hlavní viník - alkohol

Pronikavé zapípání mikrovlnné trouby přimělo Helenu zvednout se od malé postýlky své dcery Alenky, která již dobrou chvíli sladce podřimovala a jít si pro svůj horký čaj. Po tak náročném dni si zaslouží konečně chvíli klidu. „Ach, jak ráda bych si vzala trochu dovolené,“ pomyslela si, když natahovala nohy na stůl a přitom omylem drcla do čaje. „Jenže na mateřské to nejde. A když jsem pořád na všechno sama, tak zanedbávám sama sebe.“ Mirek mi s ničím nepomůže, jen přidává starostí.

Když tak chvíli popíjela jahodový čaj a dumala o své nynější situaci s roční dcerkou, tak si vzpomněla na svůj tajný zápisník z dob, kdy byla ještě svobodnou studentkou střední zdravotní školy. V té době měla plnou hlavu hezkých kluků, protože sama byla moc pěkná dívka. A také to dávala dost najevo odvážným oblečením, které odhalovalo i to, co nemělo. Kombinací jejího nádherně vyvinutého poprsí, krásných lýtek a smyslného pohledu se každodenně stávala magnetem pro opačné pohlaví. „Jak jsem jen mohla na ten deník zapomenout?“ ptala se sama sebe, když hbitě sundávala nohy ze stolu a upalovala do ložnice. Tiše a opatrně prohledávala svoji soukromou knihovničku, aby náhodou neprobudila spící Alenku. Její knihovna, dlouhá police z červeně nalakovaného dřeva, byla plná jak starých románů, tak dobrodružných knih a hororů. „Zatraceně!“ zašeptala, „jestli to nebude ani tady ve stole, tak už nevím.“ Po nekonečných minutách hledání Helena nachází svůj starý deník a nadšeně jása: „Nádhera! To mám štěstí,“ a klopýtala do kuchyně ke stolu.

Ihned se pouští do čtení. Hodiny odbíjejí šestou odpolední, ale čas nyní Helenu nezajímá. Některé pasáže textu čte nahlas: „jen tak jsme leželi pod černým nebem a pozorovali tu kupu malinkatých světýlek a přemýšleli o životě na jiných planetách, když v tom se ozval známý, leč krásný hlas, a vyslovil myšlenku, kterou jsem měla právě na jazyku. Otočila jsem se a spatřila ho – Mirka. Pozval mě na procházku, během které jsem z něj nespustila oči. Mohly by klidně hvězdy z nebe padat, ale já bych měla v očích jen Mirka. Byl tak milý a krásně voněl... nebyl jako ostatní kluci mého věku, byl prostě rozumnější. Chci ho hladit ve vlasech, líbat a cítit na svém těle... chci ho jen pro sebe a nevzdám se ho nikdy.“

„Od té překrásné noci na letním táboře jsme bývali jako jedno tělo a jedna duše,“ zamyslela se Helena a setřela si slzu z oka. Chtěla by se vrátit do té doby, kdy se do sebe s Mirkem bláznivě zamilovali. Kolik hodin a hodin se jen tak váleli a povídali si, líbali se a mazlili. Ale tyhle překrásné chvíle už jsou nenávratně pryč. Helena už je s tím nadobro smířená. Už má naplánováno dopředu, že až Alenka bude mít aspoň čtyři roky, odejde od Mirka a bude žít v klidu a míru. Protože žít ve společné domácnosti s alkoholikem se nedá.

Helena se s úderem půl sedmé probírala z polospánku, ve kterém si představovala svůj život s Mirkem, ale bez jejího úhlavního nepřítele – alkoholu. Mirek totiž nezná svou hranici. Když pije, stává se z něj velmi zlý člověk a terorizuje lidi kolem sebe, zvláště pak Helenu a Alenku. Helena vstala a šla uklidit hrnek od čaje. Porozhlédla se po kuchyni, a zamyslela se, na co ještě zapomněla. „Uvařeno na zítřek je, nádobí je čisté a prádlo vyprané. No jo, ještě musím zbytek prádla dožehlit,“ vzpomněla si najednou. Vešla tedy do obývacího pokoje, protože kdyby měla žehlit v ložnici, jistě by nějakým nedopatřením probudila Alenku. Nachystala si prádlo k žehlení. Napadlo ji pustit muziku a tak ji pustila, ale jen potichu.

Když v tom uslyšela ohlušující ránu u dveří. Jako kdyby někdo kopl do dveří. Helena vstala od žehlení a poslouchala, co se bude dít dál. „Ještě štěstí, že to Alenku neprobudilo,“ uvažovala. Po krátké chvílce ticha přišla druhá, mnohem hlasitější rána do dveří, a z chodby

se ozval opilý hlas: „Otevři mi!“ Nechcou se mi hledat klíče!“ To už byla Alenka vzhůru a začala plakat. Helena utíkala ke vstupním dveřím a řekla: „Copak se neslyšíš? Kopeš tady do dveří a rveš, už i Alenku jsi probudil!“. Nato se ozvalo z chodby: „Tak otevřeš?! Nebo se mám k sobě domů prokopat jako minule?! Tohle chceš?!“. Helena rychle usoudila, že radši otevře, protože pak asi bude agresivnější. Její uvažování ztěžoval křik Alenky, která se stále dovolávala maminky: „Mami! Mami! Mami!“ stále dokola. V takových situacích je vždy bezradná a neví, co má udělat dřív. Pro případ jistoty si do kapsy dala klíče, kdyby nastala bezvýchodná situace. „Tak dobře, já otevřu, ale ty se budeš chovat slušně!“ řekla Helena s třesoucím se hlasem. Cvakl žánek a do místnosti vešel Helenin manžel Mirek, napětí v bytě by se dalo krájet.

Helena zmizela Mirkovi z dohledu do ložnice za plačící dcerou. „Pššš... už bude dobře. Půjdeme spinkat do tvého pokojíčku,“ utěšovala ji, ale Alenka nepřestávala plakat, protože cítila ten neklid v ovzduší, to mrazivé napětí, vyvolané jejím opilým otcem, který nemá dnes v úmyslu se s ní tulit. Po chvíli se utišila a Helena s ní v náruči opustila ložnici a vydala se do svého pokoje. Ale cestu jim zkrížil Mirek, který se ještě nechystal ke spánku. Čekal na ně v kuchyni opřený o lednici. „Bum!“ Mirek praštil pěstí do stolu. Helena leknutím úplně poskočila a divoce se jí rozbušilo srdce. V náruči chovala a utěšovala Alenku, aby se nerozplakala. „Nech nás, prosím tě, být, my jdeme spát,“ řekla Helena s přeskakujícím hlasem. Měla totiž strach, že kromě ní ublíží i Alence. A to nesměla dopustit. To by mu radši nastavila celé své tělo, než aby se Alenky jen maličkem dotkl. „Kde mám nachystaný jídlo?! Co jsi to za ženu, že vlastnímu manželovi večeri nenachystáš?! Styď se!“ vychrлил ze sebe Mirek jako by ho bodl sršeň. Jeho výraz prozrazoval, že se mu dnes něco nepovedlo, a proto se šel napít. Celý obličej měl jako nateklý temně rudý. V závalu agrese mu krev v žilách přímo vřela. Helena se k němu mlčky a třesoucí se přiblížila a jednou rukou otevřela lednici a vytáhla z ní připravené jídlo. Aniž by se mu podívala do očí, odpověděla: „Tady to máš.“ Mirek se ani nepohnul. Je tupě zíral na jídlo a byl potichu. Po chvíli ale procitl a řekl našťvaným hlasem: „Jedním jídlem si to po deseti letech nevyžehlíš!“ a švihl rukou po stole, aby trefil talíř s jídlem, ale netrefil se. „Sakra práce!“ Zařval a vymrštil talíř tak, že se ve vzduchu třikrát otočil a roztrhl se na zemi na tisíc kousků. V Heleně to škusblo a nestačila se divit, co právě viděla a slyšela. Cítila jen, že dneska doma spát nebude, to ani náhodou. „Vy jste se všichni proti mně spikli!“ Zařval Mirek. „Z práce mě vyhodili, žena mi ani večeri neuvaří! Prostě, kdo tady má žít?!“ Při těchto slovech se k Helence s Alenkou pomalu přibližoval. Pěsti měl zaťaté, div mu žíly nepukly. Helena pocítila obrovský pocit strachu a pomalu kráčela dozadu. Alenku držela pevně u těla, objímala ji svými pažemi. Tlak se stupňoval. „Křust!“ Ozvalo se, když couvající Helena šlápla na kus talíře. Mirek se nebezpečně přibližoval a jeho výraz byl pořád stejně nevypočitatelný – on byl v této chvíli schopen všeho. Helena se pokusila říci: „Mirku, tohle přece nechceš... aby se tě tvá žena a dítě bálo.“ Ale on jakoby neslyšel. Prostě šel dál a dál. Helenu zachvacovalo zoufalství, co bude dál. Ublíží jim? Ublíží Alence? V takové vypjaté situaci zvolila cestu útekem. Mirek totiž nezaregistroval, že si vzala klíče od domu do kapsy. Ještě než se k ní úplně přiblížil, uskočila rychle na stranu a přiběhla ke dveřím. Ihned je zabouchla a zamkla. „Co tě to napadlo?! Předě mnou nemůžeš nikam utéct!“ řval a zuřivě kopal do dveří. Helena si jen vyslechla tuhle větu a pádila v šeru směrem do vesnice. Při útěku ještě slyšela, jak ji Mirek do všeho mlátí a kope, div si ruce a nohy neuláme. Ať si je uláme. Když se nechal vyhodit z práce, tak už je nepotřebuje. „Já tě roztrhnu! Jak tě chytím, já tě roztrhnu!“ nepřičetně křičel Mirek a snažil se prokopat se dveřmi. Po několika stovkách nadávek se mu podařilo dveře otevřít, a jako zuřivý pes utržený ze řetězu se hnál za Helenou s dítětem v náruči. Protože měl síly dost, brzo je dohnal. Helenu s Alenkou zachránilo otevřené okno sousedů, kteří slyšeli hrozný křik a vyběhli před vrata. „Zas vyvádíš!“, zařval souseď našťvaně. To na Mirka

konečně zapůsobilo. Nechtěl před chlapama ze vsi vypadat nemožně. Pomalu se otočil a odcházel potácivě domů.

Tentokrát to ještě prošlo, pomyslela si Helena, ale zůstat s ním už nemůžu. Rozhodla se jasně, že dcera je ve společné domácnosti v nebezpečí a ona ji sama neochrání.

„Pro začátek půjdu k našim a pak se uvidí“, říkala si pro sebe tiše a celá se ještě třásla.

*